

Коханий!

Пошлаю Концев Борислава на ~~вечірній~~ н-р і одну велику
ку. У мене тепер робота сидить: треба написати коніа часоміху,
добу (в лісі) - тож очевидно поді шовшебудь робити, навіть читати.
Стоїш урочисті думи ще не скінчив Юрмія, але надіюсь, що
швидко буде штові, в мене ще всталось чого 200 віршів.

Дол. Лурків писав мені урочисти о повітку для Календаря.
Перекажи йому, що я радо дам, і передай Вітан, Зітуню із
Карні і про Медвіківку. Я би радий надрукувати вітри від
збірники заголовком "Заміські образки". Хотіло треба було, а
би радий і урочисти ще четвертий шків про Grundentlastung.
Я думаю, що ті сотирні Курники загламб'як ру тільки
шва, кічло в торіжній Календарі Рубалка Пачаст Сн,
мак.

Ще, щоб не забути, до жіночі неволі я ~~радію~~ ^{зістаб} повітківній вари
зніт одні мінні, котру вітаб, будь лалка, замішув нешобноч:

Ой дай мене, моя мати, за кого я хочу,
Камі я твої голубоньки тільки не клопочу.
Ой дай мене моя мати, за кого я ванну,
Хоть моя буде сім раз бити, ніго ~~ти~~ не шкану.
Хоть моя буде, моя мамко, сім раз на день бити,
Комі му ся мило, мобо в очи подивити.

Ой дай мені моя моя мати, за кого м хотіла,

• Яка уміла нагайочка коло мого тіла.

• Ой як враз моя милой бити та за кінки весті:

Боронити моя, річна мати, там ви, мої сестри!

Ой сестри моя боронити, а мати не хоре!

Сидай дурнію коло него, диви му ся в очі!

Вітнішча

В білжих хвѣтахъ лѣтѣй нѣмцѣхъ перебува нарочныхъ мѣстъ та
мѣбренка. Дѣла уродѣ поумаро тоди напузѣтѣхъ. Убоуло ренѣ
урумѣно лаубадѣон, перепробленѣ бѣгѣобѣно зо урамѣхъ попухѣт,
у Крайтѣ. Малѣон обдуватъ глѣтѣи новѣи „Камѣтѣи обрѣтѣи“ Бѣрѣн
тѣмѣн урѣ урѣуѣе, поумарѣи урѣ булѣ чѣкабѣро и зѣрѣвѣуѣй!

He sama z bogama...

Гингѣй тѣмѣн
Тѣбѣи

Ging ich, ging ich nicht allein,
Elenk war der Gleiter mein.
Führt er mich bergauf, bergab,
Mir hinzu drei Sorgen gab.
Erste Sorge ist wohl schwer:
Keinen Vater hab' ich mehr.
Zweite Sorge gross genug:
Ich vermählte mich sehr jung.
Dritte Sorg' das Herz mit Trint,
Dass mein Mann ein Trinker ist.
In das Wirtshaus läuft er springend,
Aus dem Wirtshaus wankt er ringend.
Und ich hör' schon sein Befehl:
Deffne ihm die Pforte schnell.
Seinen Stecken spart er nicht:
Schlägt mich, schlägt mich ins Gesicht.
Vom Gesicht das Blut mir rinnt,
Auf dem weissen Hemd gerinnt.
Spül' das Hemd ich wieder rein —
Ach, mein Leben ist mit Pein!
Wie im Strom die Blumlein fliehn,
Schwand ins Leid mein Leben hin.